

Arrest

**nr. 67 292 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van gemengd Ingoesjetisch-Russische origine, geboren op 4 februari 1973 en afkomstig uit Barsuki, Republiek Ingoesjetië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. In december 2008 werd uw achterneef R. U. (...) in Barsuki vermoord door de ordediensten. U werkte op 2 verschillende plaatsen; bij de bewaking van een school en bij de bewaking van winkels, waaronder een gebouw van Memorial. Eind 2009 diende u uw ontslag in bij Memorial. Begin februari 2010 diende u uw ontslag in bij de school. Hierna ging u opnieuw, weliswaar zonder registratie, werken als bewaker bij de winkels en het pand waar Memorial gehuisvest was. In de nacht van 7 op 8 februari 2010 was u aan het werk als bewaker bij de winkels, toen de deur van uw werkplaats werd geforceerd. Gemaskerde mannen vielen de ruimte binnen. U werd geboeid en geblinddoekt. U werd naar een soort kelder gebracht, waar u ongeveer 4 dagen vastgehouden en mishandeld werd. Op een nacht werd u opnieuw geblinddoekt en naar een wagen gebracht. U werd in het dorp Dalakovo uit de wagen geduwd. Hierop ging u naar huis. Hierna gebeurden er regelmatig huiszoekingen door de FSB in uw woning. Vanaf maart 2010 begonnen ze u te achtervolgen. In mei 2010 werd de auto van uw neef I. M. M. (...) beschoten. Op 23 augustus 2010 ging u naar uw schoonouders, waar u 3 dagen verbleef. U en uw gezin verlieten Ingoesjetië uiteindelijk met de wagen op 28 augustus 2010. U reisde enkel met uw rijbewijs en het binnenlandse paspoort van uw echtgenote. U reisde naar Brest, Wit-Rusland, waarna u met een andere wagen en chauffeur doorreisde naar Polen. U reisde verder via Duitsland naar België, dat u en uw gezin op 30 augustus 2010 bereikten. U en uw echtgenote U. A. (...) (O.V.6.678.306) dienden op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Uw dochter D. (...) verblijft wegens ziekte bij uw schoonmoeder in Barsuki.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de Belgische asielinstanties een kopie van de eerste twee pagina's van uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen A. (...), M. (...), K. (...) en S. (...), Belgische medische voorschriften en een medisch attest inzake uw dochter A. (...), een internetartikel van ingushetia.org, een print van de website kavkazchat.com, een print van de website phorum.bratishka.ru, een document van Memorial d.d.6/12/2008 en een artikel van de website ingushetiyaru.org d.d. 6/12/2008 inzake het overlijden van U. R. (...) voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/2, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van de problemen die u kende met de autoriteiten wegens vermeende banden van uw familieleden met de rebellen. U werd rond 7 februari 2010 door gemaskerde mannen meegenomen naar een voor u onbekende plaats. U moest 4 dagen in een kelder verblijven waarbij u werd geslagen.

In de door u voorgelegde Internetartikels, waaronder een document van Memorial, wordt uitvoerig verslag gedaan van het tragische overlijden van uw achterneef U. R. (...) (de zoon van de nicht van uw vader), evenals het overlijden van M. A. (...), die op dat moment in hetzelfde huis aanwezig was. Deze informatie wordt door mij niet in twijfel getrokken.

Waar ik echter wel aan twijfel is het feit dat u als gevolg van deze gebeurtenis de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend. Er dient immers te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend met uw autoriteiten (CGVS 08/12/2010, p.10, p.19; CGVS U. A. (...), p.18, p.20, p.21). U legde daarnaast evenmin enig bewijs voor van uw werk voor Memorial (CGVS 08/12/2010, p.5-6). Ook van de problemen van uw achterneef I. M. (...) (langs vaderskant), die volgens uw verklaringen eveneens problemen kende na de moord op U. R. (...), legde u geen document voor (CGVS 08/12/2010, p.25; CGVS U. A. (...), p.20). U verklaarde daarenboven dat u nierproblemen heeft als gevolg van de slagen die u kreeg (CGVS 08/12/2010, p.25). U legde hiervan echter evenmin enig document voor

(CGVS 08/12/2010, p.26). U legde wel enkele Internetartikels voor inzake de moord op uw achterneef U. R. (...). In deze artikels wordt u echter nergens vermeld. Uit deze artikels kan uw familieband met U. R. (...) bovendien niet worden afgeleid (Zie document 9 tot en met 13 in groene map). Door het gebrek aan enig document ter staving van de problemen die u persoonlijk verklaarde gekend te hebben, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Er werden daarenboven een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote evenals tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. Betreffende de huiszoeken verklaarde u eerst dat de eerste huiszoeking waarbij uw woning overhoop werd gehaald plaatsvond in juni 2010 (CGVS 08/12/2010, p.23). Uw vrouw verklaarde echter meermaals dat de eerste huiszoeking waarbij uw huis overhoop werd gehaald (en alle documenten werden meegenomen) in maart 2010 plaatsvond (CGVS U. A. (...) p.17, p.19, p.22, p.24). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat er vanaf het begin huiszoeken plaatsvonden en dat ze soms de tuin doorzochten zonder het huis zelf te betreden (CGVS 06/01/2011, p.3). Aangezien jullie beiden specifiek werd gevraagd naar de eerste huiszoeking waarbij jullie huis overhoop werd gehaald, blijft deze tegenstrijdigheid bestaan (CGVS 06/01/2011, p.4). U legde voorts ongerijmde verklaringen af tegenover de Belgische asielinstanties inzake uw werk in Ingoesjetïë. Zo verklaarde u dat u eind 2009 uw ontslag indiende bij Memorial, waarna u tot februari 2010 diende te wachten op het akkoord van uw werkgever (CGVS 08/12/2010, p.5-6). Toen u om verduidelijking werd gevraagd verklaarde u dat u tot april 2010 de gebouwen nog bewaakte, evenwel zonder geregistreerd te zijn als bewaker (CGVS 06/01/2011, p.3). Uw echtgenote verklaarde echter dat u tot juni (2010) bleef werken, waarbij zij aangaf dat u in de zomer eveneens soms uw vader hielp bij de bewaking van de winkels (CGVS U. A. (...) p.13). Zij verklaarde eveneens dat u tijdens de huiszoeking in juni 2010 aan het werk was (CGVS U. A. (...), p.8). Toen haar om verduidelijking werd gevraagd, verklaarde ze eerst dat u toen op uw werk was, waarna ze even later verklaarde dat ze niet zeker was dat u op uw werk was (CGVS U. A. (...), p.24). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u mogelijks nog 1 of 2 keer naar uw werk ging, dat u het zich niet meer herinnert maar volgens u na april niet meer naar uw werk ging (CGVS 06/01/2011, p.3 en 5). Hierdoor blijven ook deze ongerijmdheden overeind. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u uw werkboekje niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties, hoewel uw echtgenote verklaarde dat u dit op 12 januari 2011 zou ontvangen (CGVS U. A. (...), p.25). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen. Deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af in verband met de inbeslagname van uw paspoorten. Zo verklaarde u dat uw beide paspoorten (zowel uw binnenlands als uw internationaal of reispaspoort) in beslag genomen werden tijdens een huiszoeking in juli of augustus 2010 (CGVS 08/12/2010, p.8, p.10). Uw echtgenote verklaarde echter dat uw binnenlands paspoort in juni 2010 werd afgenomen (CGVS U. A. (...), p.7). Toen u in dit kader om verduidelijking werd gevraagd, verklaarde u dat jullie internationale paspoorten en uw binnenlands paspoort in juni werden afgenomen en dat u zich niet meer herinnert waarom u juli of augustus zei (CGVS 06/01/2011, p.5). Uw vrouw daarentegen verklaarde na confrontatie met deze onduidelijkheid dat het eveneens mogelijk was dat deze in juli werden afgenomen, hoewel uw echtgenote eerder in het gehoor nochtans verklaard had dat de huiszoeken plaatsvonden tussen maart en juni 2010 (CGVS U. A. (...), p.17, p.24). Toen uw echtgenote hiermee werd geconfronteerd, verklaarde zij ineens dat er ook in juli huiszoeken waren geweest (CGVS U. A. (...), p.24). Hierdoor blijven de ongerijmdheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw over het tijdstip wanneer uw paspoorten in beslag werden genomen bestaan. Zowel u als uw vrouw haalde hierbij meermaals aan dat u geheugenproblemen kent (CGVS 06/01/2011, p.5; CGVS U. A. (...) p.15, p.18, p.19, p.24). Met betrekking tot deze geheugenproblemen moet worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast en ontstaat eveneens het vermoeden dat dat uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreikingsdatum van uw internationaal paspoort verborgen te houden.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u uw internationaal Russisch paspoort en deze van uw vrouw en kinderen M. (...) en K. (...) evenmin voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat jullie internationale paspoorten in beslag werden genomen tijdens een huiszoeking door de FSB (CGVS 08/12/2010, p.10). Deze verklaring blijkt echter niet geloofwaardig, gezien de hierboven uiteengezette vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw in dit verband. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt voorts dat u uw internationaal paspoort persoonlijk hebt aangevraagd en u bij het verkrijgen ervan, naast het feit dat u enkele weken

diende te wachten, geen enkel probleem kende (CGVS 08/12/2010, p.11, p.27, p.29; CGVS U. A. (...), p.18). U kon hieromtrent geen verklaring geven, waarbij u aanhaalde dat de FSB toen misschien nog geen problemen had met u (CGVS 08/12/2010, p.30). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Zowel u als uw vrouw verklaarden dat u vanaf maart (2010) gezocht werd (CGVS 08/12/2011, p.24; CGVS 06/01/2011, p.3; CGVS U. A. (...), p.16, p.17). Uit de stempel die op pagina 18 van het binnenlands paspoort van uw echtgenote werd aangebracht blijkt dat uw vrouw een internationaal paspoort werd uitgereikt op 19 maart 2010 (zie document 3 in groene map). Op de geboorteaktes van uw dochters M. (...) en K. (...) werd eveneens een stempel aangebracht waaruit blijkt dat hen een internationaal paspoort werd uitgereikt op 9 april 2010 (Zie document 5 en 6 in groene map). Zowel u als uw vrouw verklaarden dat u uw internationaal paspoort verkregen hebt nadat uw vrouw haar internationaal paspoort heeft verkregen (CGVS 08/12/2010, p.29). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de aanvraag van een buitenlands paspoort wordt voorgelegd aan de Federale veiligheidsdienst (FSB). Het feit dat de FSB uw aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal- of reispaspoort heeft goedgekeurd, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u op dat moment door uw autoriteiten, en met name de FSB, worden vervolgd nog verder aan.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten op 28 augustus 2010. U reisde naar Brest (Belarus), waar u overstapte in een andere wagen. Hierna reisde u verder naar Polen (CGVS 08/12/2010, p.13). U verklaarde dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd en dat u geen documenten diende te tonen aan de grens met Polen (CGVS 08/12/2010, p.14). U geeft aan dat u enkel reisde met uw rijbewijs en het binnenlandse paspoort van uw echtgenote en dat u geen documenten gebruikte om de grens met Polen over te steken. Voorts verklaarde u dat u geen weet heeft of de personen die u geholpen hebben in het bezit waren van enige (valse) reisdocumenten voor u (CGVS 08/12/2010, p.14). Verder verklaarde u dat u geen afspraken had gemaakt en dat u niet werd gezegd wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS 08/12/2010, p.14). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gericht arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zeker appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste twee pagina's van uw binnenlands paspoort, uw

rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen A. (...), M. (...), K. (...) en S. (...) bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Het medische attest en de medische voorschriften inzake uw dochter A. (...) bevatten informatie omtrent de gezondheidsproblemen van uw dochter, die evenmin in deze beslissing betwist worden. Zij bevatten echter geen enkele informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote U. A. (...) (O.V.6.678.306), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij zich wat haar asielrelaas betreft integraal steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen erkennen dat er een aantal tegenstrijdigheden opduikt in hun verklaringen, maar betogen dat dit slechts details betreffen. Het gaat immers meestal om tijdstippen waarop bepaalde gebeurtenissen zich hebben voorgedaan, zoals de huiszoekingen en de inbeslagname van hun paspoorten. Eerste verzoekende partij kampt met geheugenproblemen en het is niet omdat zij dienaangaande geen medisch attest kan neerleggen dat de vastgestelde inconsistenties niet kunnen voortvloeien uit deze aandoening. Verzoekende partijen wezen tijdens hun verhoor herhaaldelijk op deze geheugenproblemen. Overigens is het normaal dat, indien twee personen urenlang worden ondervraagd met betrekking tot feiten die een jaar eerder plaatsvonden, er enkele tegenstrijdigheden of onjuistheden zullen voorkomen. Hieruit kan allerminst worden afgeleid dat desbetreffende verklaringen een leugenachtig karakter zouden kennen.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen

weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verweerder terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Het gegeven dat het eerste verhoor van eerste verzoekende partij en het enige verhoor van tweede verzoekende partij telkens enige uren duurden en er aldus sprake was van een grondige en uitgebreide vraagstelling kan niet worden beschouwd als zijnde een nadeel in hoofde van verzoekende partijen daar zij hierdoor ruim de gelegenheid kregen op een uitvoerige en weloverwogen wijze hun asielrelaas naar voor te brengen. Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat de tijdens het interview gestelde vragen of de wijze waarop dit gebeurde kennelijk onredelijk zouden zijn en verzoekende partijen laten na om toe te lichten waarom dit wel zo zou zijn.

Waar eerste verzoekende partij benadrukt te kampen met geheugenproblemen, merkt de Raad op dat ook hier de bewijslast bij de asielzoeker zelf rust om aan te tonen dat, indien hij werkelijk dergelijke problemen zou ondervinden, hij door deze aandoening geen correct asielrelaas naar voor kan brengen. Eerste verzoekende partij legt evenwel geen enkel medisch of psychologisch attest neer ter staving van het feit dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat is om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

De Raad kan verzoekende partijen evenmin bijtreden in het betoog als zouden deze tegenstrijdigheden slechts details betreffen vermits het gaat om de periode waarin de huiszoekingen plaatsvonden. Zo situeerde eerste verzoekende partij de eerste huiszoeking in juni (administratief dossier, stuk 10, CGVS verhoor eerste verzoekende partij 08/12/2010, p. 23) terwijl tweede verzoekende partij tot vier keer toe ten stelligste voorhield dat deze reeds in maart had plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 17, 19, 22 en 24) en de huiszoekingen in juni al waren gestopt (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 17).

Daarnaast stelde verweerder vast dat er tegenstrijdige verklaren werden afgelegd omtrent het werk van eerste verzoekende partij in Ingoesjetjië. Eerste verzoekende partij verklaarde immers reeds eind 2009 haar ontslag te hebben ingediend als bewaker bij Memorial, hetgeen in februari 2010 werd aanvaard (administratief dossier, stuk 10, CGVS verhoor eerste verzoekende partij 08/12/2010, p. 6), terwijl haar echtgenote verklaarde dat eerste verzoekende partij nog tot juni 2010 bleef werken (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 13) en zij ondermeer tijdens de huiszoeking in juni 2010 aan het werk was (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 8).

Een andere inconsistentie schuilt in de verklaringen omtrent het tijdstip van de inbeslagname van hun paspoorten. Daar waar eerste verzoekende partij voorhield dat deze tijdens een huiszoeking in juli of augustus 2010 werd afgenomen (administratief dossier, stuk 10, CGVS verhoor eerste verzoekende partij 08/12/2010, p. 8), beweerde tweede verzoekende partij dat deze hen reeds in juni werden ontnomen (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 7). Hoewel deze inconsistentie op zich eventueel als een bijkomstigheid kan worden gekwalificeerd, is het wél uiterst merkwaardig dat tweede verzoekende partij na het vernemen van deze ongerijmdheid aangaf dat het paspoort mogelijk inderdaad pas tijdens een huiszoeking in juli werd afgenomen (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor tweede verzoekende partij 06/01/2011, p. 24). Hierdoor spreekt zij zichzelf tegen, vermits zij eerder had verklaard dat de huiszoekingen van maart tot juni plaatsvonden en er aldus een nieuwe tegenstrijdigheid met betrekking tot de periode van huiszoekingen opduikt.

De Raad kan in redelijkheid niet aannemen dat verzoekende partijen, indien hun relaas op werkelijkheid zou berusten, niet in staat zouden zijn om vanaf het eerste verhoor een coherente en nauwgezette uiteenzetting ervan te geven en minstens de maanden waarin de huiszoekingen plaatsvonden – die samen met de beweerde ontvoering van eerste verzoekende partij de kern uitmaken van hun problemen – kunnen weergeven. Hierbij dient te worden aangestipt dat op een asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn relaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Zoals eerder reeds werd geponeerd, is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Gelet op de impact die deze gebeurtenissen uitoefenden op het leven van verzoekende partijen – de vlucht uit hun land van herkomst met alle gevolgen vandien – vormt het feit dat ondertussen een jaar is verstreken geen rechtvaardiging voor voormelde inconsistenties. Bovendien betreffen de vastgestelde verschillen in het tijdsverloop – die resulteerden uit verhoren die amper negen tot tien maanden na de aanvang van de voorgehouden gebeurtenissen werden afgenomen – geen details van dagen, doch een flagrant uiteenlopende tijdsaanduiding gespreid over maanden.

De vaststelling dat verzoekende partijen zich geen enkele moeite getroosten om deze tegenstrijdigheden inhoudelijk aan te vechten, maar zich vergenoegen deze als details van de hand te doen, voorts beweren dat eerste verzoekende partij met geheugenproblemen zou kampen en inspelen op de duur van het verhoor, bevestigt aldus de conclusie dat hun verklaringen een leugenachtig karakter kennen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen drukken daarnaast hun verontwaardiging uit over het feit dat de bestreden beslissingen hoofdzakelijk zijn gebaseerd op het gebrek aan bewijs omtrent de problemen die eerste verzoekende partij ondervond. Het is immers zo dat van een dergelijke gebeurtenis – de dagenlange vasthouding door een groep gemaskerde mannen – geen documenten worden opgesteld, waardoor verzoekende partijen “*materialiter*” niet in staat zijn enig bewijsstuk dienaangaande voor te leggen. Men kan per slot van rekening niet het onmogelijke eisen. Verzoekende partijen wensen te beklemtonen dat zij hun asielrelaas op een geloofwaardige wijze hebben uiteengezet en benadrukken eveneens dat er geen elementen aanwezig zijn die niet te rijmen vallen met algemeen gekende feiten, zoals de moord op de achterneef van eerste verzoekende partij, de erg onrustige toestand in Ingoesjetië en het gegeven dat de autoriteiten zich schuldig maken aan ontvoeringen en personen laten verdwijnen van wie zij denken dat deze samenwerken met de rebellen.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen pretenderen, vormt het gebrek aan elk begin van bewijs niet de enige reden voor het ongeloofwaardig bevinden van hun relaas. Het is het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, gecombineerd met de ontstentenis van elk begin van schriftelijk bewijs, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Met bovenstaand betoog erkennen verzoekende partijen dat zij geen enkel begin van bewijs konden voorleggen en benadrukken zij louter het woelige regime van hun land van herkomst. Het volstaat evenwel geenszins om gewag te maken van de globale toestand in Ingoesjetië en te verwijzen naar het frequente karakter van ontvoeringen aldaar, vermits elke vrees tot vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoekende partijen daar op voormelde wijze niet in slagen.

2.2.5. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat zij niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partijen vermelden in dit opzicht de nog steeds ernstige vijandelijkheden en confrontaties tussen de militairen en de rebellen, hetgeen resulteert in een reëel risico van veralgemeend, willekeurig geweld voor de burgerbevolking, waar tal van slachtoffers vallen. Zij erkennen dat er weliswaar niet gesproken kan worden van een open oorlog, maar betogen dat omwille van de vele gewelddadige incidenten ook gewone burgers een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verzoekende partijen brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de “*Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*” van 11 januari 2011

(administratief dossier, stuk 20, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt geenszins weerlegd door een loutere “*tegengestelde appreciatie van de toestand*” die verzoekende partijen op generlei wijze kracht bijzetten aan de hand van objectieve, concrete informatie. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT